

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.971 van 23 januari 2015
in de zaak A. 214.771/XIV-36.200**

In zake: Murat EKINCI
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Raf Jespers
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Broederminstraat 38
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 20 januari 2015, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het besluit van de minister van Justitie van 24 december 2014 waarbij de uitlevering van verzoeker aan de regering van Turkije wordt toegestaan.

Door verzoeker wordt als voorlopige maatregel “de aanstelling [gevorderd] van een deskundige psychiater met als opdracht ‘[...] [verzoeker] klinisch-psychisch te onderzoeken en in het bijzonder na te gaan of er sprake is van mentale minderwaardigheid in de vorm van imbecilias mentis of in een andere vorm. Zo nodig een culturele intelligentietest uit te voeren. Verder na te gaan of de klinische en psychische toestand van verzoeker hem al of niet in staat stelt te

worden uitgeleverd op zich en ook rekening houdend met de invloed van zijn klinisch-psychische toestand op een verblijf in een gevangenis. Zo nodig de verslagen van Dr. F.A. en psychologe B.T. of deze deskundigen zelf te confronteren met zijn bevindingen. Zich zo nodig laten bijstaan door een tolk Koerdisch.’’

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 januari 2015, om 10.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Raf Jespers, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Met brieven van 18 april en 9 mei 2014 vraagt Turkije de uitlevering van verzoeker, van Turkse nationaliteit. Het betreft respectievelijk de tenuitvoerlegging van een gevangenisstraf van vijf jaar waartoe verzoeker werd veroordeeld door het hof van assisen van Batman op 19 juli 2012 en de verdere

vervolgning van verzoeker op grond van een aanhoudingsbevel van 20 juli 2012.

De raadkamer van de correctionele rechtbank te Antwerpen verklaart op 19 september 2014 het Turkse aanhoudingsbevel tegen verzoeker uitvoerbaar. Deze beschikking is definitief geworden.

De kamer van inbeschuldigingstelling te Gent brengt respectievelijk op 9 oktober en op 6 november 2014 een gunstig advies uit over de twee verzoeken tot uitlevering.

Op 24 december 2014 staat de minister van Justitie de uitlevering van verzoeker aan de regering van Turkije toe wegens de feiten waarvoor in beide verzoeken de uitlevering werd gevraagd. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van verzoeker

5. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van

artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht.

In een eerste onderdeel voert verzoeker in essentie aan dat enkel de verwijzing in de bestreden beslissing naar de adviezen van de kamer van inbeschuldigingstelling niet voldoet aan de vereisten van de wet van 29 juli 1991 omdat hij aldus niet de gegevens kent waarop de bestreden beslissing is gesteund. In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven of en waarom de adviezen van de kamer van inbeschuldigingstelling worden gevolgd. Vermits verzoeker geen kritiek op de adviezen of op de gevolgtrekkingen uit die adviezen kan geven, komt de effectiviteit van zijn rechtsmiddelen in het gedrang. Zo kan verzoeker zijn gegronde klachten inzake artikel 3 van het EVRM niet ontwikkelen en beschikt hij niet over een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM.

In een tweede onderdeel voert verzoeker in essentie aan dat hij kop noch staart krijgt aan de verwijzingen in de bestreden beslissing naar de uitleveringsverzoeken en de misdrijven. Er is sprake van “verzoek I” , van “verzoek II”, van “feiten” sub A of sub B, waar voorheen enkel sprake was van “misdrijf A of B”. Een verwijzing naar “feiten” in directe relatie tot verzoeken I of II of tot misdrijf A of B ontbreekt volledig in de motivering van de bestreden beslissing. In het licht van het specialiteitsbeginsel is dit nochtans van cruciaal belang. Aan de draagkrachtvereiste van de motivering is niet voldaan.

Beoordeling

6. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 vastgelegde formelemotiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een bepaalde beslissing heeft genomen, zodat hij met kennis van zaken kan nagaan of het zinvol is hiertegen op

te komen met de rechtsmiddelen waarover hij beschikt. De administratieve overheid moet in de akte de feitelijke en juridische overwegingen waarop haar beslissing gesteund is opnemen en dit op afdoende wijze.

In de aanhef van de bestreden beslissing wordt gewag gemaakt van de “zonder beperkingen of voorwaarden gunstige adviezen van de kamer van Inbeschuldigingstelling”. De bestreden beslissing bevat echter ook een uitgebreide eigen formele motivering, zodat op het eerste gezicht de motieven worden weergegeven waarop die beslissing is gesteund. Gezien die eigen formele motivering, kan uit het loutere gegeven dat verzoeker geen kennis had van de inhoud van de adviezen van de kamer van inbeschuldigingstelling, op het eerste gezicht geen schending van de formele motiveringsplicht worden afgeleid. Verzoeker verduidelijkt trouwens niet op welk punt de gegeven formele motivering hem niet zou toelaten te begrijpen op welke grond de bestreden beslissing is genomen. Precies omwille van de uitgebreide eigen motivering en het feit dat zij in dezelfde lijn ligt als de adviezen van de kamer van inbeschuldigingstelling, hoefde in de bestreden beslissing niet letterlijk te worden gemotiveerd dat die adviezen werden gevolgd.

Een schending van artikel 13 van het EVRM in de zin dat verzoeker niet in staat zou zijn een rechtsmiddel te ontwikkelen betreffende een schending van artikel 3 van het EVRM in de door de kamer van inbeschuldigingstelling gegeven adviezen, is om de voormelde redenen op het eerste gezicht dus niet aan de orde. Verzoeker gaat er overigens aan voorbij dat, moest hij slechts na inzage van het administratief dossier zicht krijgen op eventuele andere onwettigheden, hij deze alsnog kan opwerpen zonder dat zij als een nieuw middel zouden worden verworpen.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is niet ernstig.

7. Op bladzijde 1 en 2 van de bestreden beslissing worden de verschillende feiten, misdrijven en veroordelingen in hoofd van verzoeker

vermeld. Die uiteenzetting mag dan niet eenvoudig lijken, onder meer door de strafprocedure met cassatie in Turkije en de opmerkingen over de vertaling van bepaalde termen, zij laat op het eerste gezicht wel toe af te leiden dat verzoeker in Turkije werd veroordeeld voor de misdrijven van ‘onwettige vrijheidsberoving’ en ‘aanranding van de eerbaarheid’, en dat de uitlevering kadert binnen de strafvervolgning dan wel binnen de tenuitvoerlegging van de straf, afhankelijk van het al dan niet definitieve karakter. De feitelijke grondslag voor de gevraagde uitlevering lijkt derhalve afdoende duidelijk te zijn.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is niet ernstig.

8. Verzoeker zet in het middel niet uiteen op welke wijze artikel 6 van het EVRM zou zijn geschonden. Het eerste middel is in die mate niet ernstig.

B. Tweede middel

Standpunt van verzoeker

9. Verzoeker werpt in een tweede middel de schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 3, 6 en 13 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van de Uitleveringswet van 15 maart 1874.

Verzoeker citeert de argumentatie uit zijn besluiten voor de kamer van inbeschuldigingstelling betreffende artikel 3 van de Uitleveringswet, meer bepaald betreffende de onduidelijkheid over de procesgang in Turkije. De bestreden beslissing bevat geen antwoord op die kritiek, zodat de motivering niet afdoende is. Verzoeker kan niet nagaan of de kamer van inbeschuldigingstelling daarover een advies - en welk advies eventueel - heeft gegeven. In de bestreden beslissing wordt vermeld dat het “aanhoudingsbevel” van 21 mei 2013 eigenlijk een “vattingsbevel met het oog op het uitvoeren van de definitief geworden gevangenisstraf” is, waarmee wordt toegegeven dat de juridische grondslag voor

het uitvoeren van de definitief geworden gevangenisstraf ontbreekt.

Beoordeling

10. Artikel 3 van de Uitleveringswet luidt onder meer als volgt:

“De uitlevering zal toegestaan worden op overlegging van het origineel of van een authentiek afschrift van het vonnis of arrest waarbij de veroordeling uitgesproken werd hetzij de beschikking van de raadkamer, het arrest van de KI, of de akte van strafprocedure uitgaande van de bevoegde rechter, waarbij de verwijzing van de beklaagde of de beschuldigde naar het strafgerecht formeel wordt bevolen, of waarbij zulks van rechtswege wordt meegebracht.

Zij zal eveneens worden toegestaan op overlegging van het bevel tot aanhouding of van iedere andere akte die dezelfde kracht heeft, door de bevoegde vreemde overheid verleend op voorwaarde dat deze akten duidelijk de feiten omschrijven, voor dewelke ze werden verleend, en dat ze uitvoerbaar worden verklaard door de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg van de plaats waar de vreemdeling in België verblijft of kan worden gevonden.

(...)

De proceshandelingen zullen samen met het gemotiveerd advies aan de minister van Justitie worden toegestuurd binnen een termijn van vijftien dagen lopende vanaf de ontvangst ervan.”

In de bestreden beslissing wordt gewezen op de overgelegde stukken, met name de definitieve veroordeling (arrest) van het assisenhof van Batman van 19 juli 2012 waarmee verzoeker tot een gevangenisstraf van 5 jaar werd veroordeeld. Het arrest werd bevestigd door het Hof van Cassatie van Turkije van 19 maart 2013, doch enkel wat de veroordeling wegens het misdrijf ‘onwettige vrijheidsberoving’ betreft. Dit leidde tot een aanhoudingsbevel met het oog op het uitvoeren van de definitief geworden gevangenisstraf. Verzoek I beoogt de tenuitvoeringlegging van de straf.

Verder wordt in de bestreden beslissing gewezen op het tweede veroordelend arrest van het hof van assisen, met name de hervormde veroordeling voor het misdrijf ‘aanranding van de eerbaarheid’. Aangezien die zaak nog in behandeling is bij het Hof van Cassatie van Turkije, steunt verzoek II op het aanhoudingsbevel van 20 juli 2012, dit wil zeggen dat het betrekking heeft op de verdere vervolging van de betrokkene.

Deze verwijzing naar de overgelegde stukken, die de grondslag voor het uitleveringsverzoek vormen, voldoen op het eerste gezicht aan artikel 3 van de Uitleveringswet. In het licht van die bepaling lijkt verzoeker er een voldoende antwoord op zijn opmerkingen in te kunnen vinden.

Het tweede middel is niet ernstig.

C. Derde middel

Standpunt van verzoeker

11. Verzoeker werpt in een derde middel de schending op van “het ‘algemeen mensenrechtelijke kader’ of van de mensenrechtenexceptie”, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 1 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 2bis van de Uitleveringswet. Hij citeert artikel 3 van het EVRM en geeft er een theoretische uiteenzetting over.

In een eerste onderdeel citeert verzoeker de argumentatie dienaangaande uit zijn besluiten voor de kamer van inbeschuldigingstelling. Hij weet niet wat de kamer van inbeschuldigingstelling daarop heeft geantwoord en in de bestreden beslissing wordt op dit punt geen verband met de inhoud van het advies van de kamer van inbeschuldigingstelling gelegd. De eigenlijke motivering van de bestreden beslissing houdt in dat verzoeker volgens twee Turkse verslagen van 26 oktober 2010 en 26 november 2011 verantwoordelijk was voor zijn daden en kon terechtstaan, terwijl een Turks verslag uit 1998 over verzoekers ongeschiktheid voor legerdienst te oud wordt bevonden en een heel andere affiniteit heeft, dat het met een thans voorgehouden IQ van 69 aannemelijk is dat die toestand al in 2009-2010 bestond en dat verzoeker dan geen omstandig verweer in Turkije zou hebben gevoerd en dat de verslagen van dr. A. en van psychologe T. ten onrechte uitspraken over juridische gevolgen bevatten en op maat van verzoeker lijken te zijn gemaakt. Die motivering voldoet volgens verzoeker niet omdat het een medische deskundige niet verboden is zijn mening over

mensenrechten en artikel 3 van het EVRM te geven en er dus geen reden is een medisch verslag enkel op die grond te verwerpen. Zelfs al zouden dergelijke verdere gevolgtrekkingen verboden zijn, de medische verslagen moeten hoe dan ook op hun inhoudelijke vaststellingen worden beoordeeld, waarbij naast andere objectieve gegevens met name een IQ van minder dan 69 en een fysieke, psychische en mentale minderwaardigheid werd vastgesteld. In het kader van de mensenrechtenexceptie moet omzichtig worden omgegaan met gegevens die in het uitleveringsverzoek zelf voorkomen, zeker nu zij uit een periode dateren waarin schendingen van de mensenrechten in Turkije *legio* waren.

In een tweede onderdeel verwijst verzoeker naar de humanitaire clause en stelt hij dat deze op haar vereisten moet worden beoordeeld, waarbij een “restrictieve opvatting” nergens is voorzien. Een IQ van minder dan 69 vormt volgens verzoeker een duidelijke humanitaire reden die zich verzet tegen uitlevering.

Beoordeling

12. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar verzoekers conclusies voor de kamer van inbeschuldigingstelling, de verklaringen van zijn broer en de verslagen van dr. A. en psychologe T. Hierna wordt in de bestreden beslissing uitgebreid ingegaan op de medische en psychologische expertises van verzoeker in Turkije van 26 januari 2010 en 26 november 2011. Er wordt vermeld dat met het verslag betreffende verzoekers ongeschiktheid voor militaire dienst in Turkije uit 1998 reeds in de strafprocedures in Turkije in 2010 geen rekening werd gehouden voor de beoordeling van de schuldvraag, dit wegens de ouderdom van dat verslag en de andere finaliteit ervan. In de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoekers raadsman in Turkije kennelijk nooit verweer heeft gevoerd op basis van verzoekers vermeende gebrekkige geestestoestand en dat verzoeker er zich wel effectief heeft verdedigd, hoewel het thans voorgehouden “IQ van minder dan 69” al lang voor de periode van het strafproces in Turkije zou moeten hebben bestaan. Verder wordt overwogen dat de door verzoeker ingediende medische en

psychologische verslagen in verregaande mate de bevoegdheid van de psychiater- en psycholoog-expert overschrijden en minstens laten vermoeden dat zij “geheel op maat van de opgeëiste persoon werd[en] toegesneden”. Uiteindelijk wordt besloten dat de twee door verzoeker ingediende verslagen “geen objectief wetenschappelijke beoordeling bevatten en daarenboven de grenzen van de bevoegdheden van de experts overschrijden” en dat “gelet op het geheel van de beschikbare informatie, niet op overtuigende wijze [is] aangetoond dat de uitlevering van de opgeëiste persoon naar Turkije een ernstig risico zou opleveren in de zin van artikel 2*bis* uitleveringswet / artikel 3 EVRM”.

Uit de verslagen van de psychiater en psycholoog blijkt dat zij op vraag van verzoeker moesten adviseren of het “vanuit menselijk standpunt verantwoord is om dhr. Ekinici Murat aan Turkije, waar hij nog drie à vier jaar in de gevangenis moet doorbrengen, uit te leveren”, dat zij uiteindelijk concluderen dat verzoeker, wegens zijn mentale toestand van imbeciliteit, een ernstig risico loopt op een vernederende behandeling in de Turkse gevangenis en dat uitlevering dus niet aangewezen is. Dergelijke beoordeling gaat op het eerste gezicht inderdaad verder dan het aanbrengen van objectieve gegevens, al betekent zulks niet dat met geen enkele vaststelling in die verslagen rekening zou mogen worden gehouden. Bij het beoordelen van de door verzoeker bijgebrachte gegevens beschikt de verwerende partij echter over een ruime appreciatiebevoegdheid. Het komt de Raad van State als annulatierechter niet toe zich wat dat betreft in de plaats van de administratieve overheid te stellen. Zo lijkt het niet kennelijk onredelijk noch in strijd met de in het middel aangehaalde bepalingen en beginsel dat de verwerende partij twee in opdracht en voor rekening van verzoeker opgestelde verslagen niet laat primeren op de overige informatie uit het dossier, die overigens concreet tegenover elkaar worden afgewogen. De door verzoeker bijgebrachte verslagen worden niet zomaar verworpen met verwijzing naar expertises in Turkije, doch er wordt ook rekening gehouden met het feit dat verzoeker zijn vermeende zwakke geestestoestand gedurende de strafprocedure in Turkije nooit heeft ingeroepen en dat hij er voor het overige een effectieve verdediging heeft gevoerd. De enkele verwijzing door verzoeker dat mensenrechtenschendingen in Turkije destijds *legio*

waren, doet geen afbreuk aan dit alles.

Het eerste onderdeel van het derde middel is niet ernstig.

13. Volgens verzoeker vormt het voorgehouden IQ van minder dan 69 een humanitaire reden die zich verzet tegen uitlevering.

Naast de kritiek op de door verzoeker bijgebrachte verslagen zelf, wordt in de bestreden beslissing overwogen dat er geen aanwijzing is van het bestaan van een ernstig risico dat de betrokkene na uitlevering zou worden onderworpen aan flagrante rechtsweigering, foltering of onmenselijke of onterende behandeling. In de adviezen van de kamer van inbeschuldigingstelling was reeds overwogen dat de omstandigheid dat verzoeker behept is met een ernstige mentale handicap op zich niet inhoudt dat hij in Turkije zou worden onderworpen aan foltering, onmenselijke, onterende of vernederende behandeling.

Verzoeker beperkt zich tot een algemene verwijzing, zonder aannemelijk te maken dat een verblijf in een Turkse gevangenis inderdaad ernstige gevolgen zou hebben voor zijn persoon, gelet op zijn leeftijd of gezondheid.

Het tweede onderdeel van het derde middel is niet ernstig.

VI. Conclusie

14. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

VII. Voorlopige maatregelen

15. Bij wijze van voorlopige maatregelen vordert verzoeker de aanstelling van een psychiater-deskundige met een bepaalde opdracht. De vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen vormt een accessorium van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Gezien de verwerping van deze laatste, dient ook de vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen te worden verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig januari tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams